

Platja de l'Ametlla. Col·lecció B. Paris Pastó

Josep Molina Navarro

L'activitat pesquera als ports del Delta

Em poso a pensar i, pels anys que tinc, recordo com ha estat la vida dels pescadors aquests últims anys, si més no aquest últim mig segle; memoritzem envers aquells pescadors de la Cala (l'Ametlla de Mar) dels anys 60, que quan feia temporal de llevant s'havien de refugiar al portet de l'Estany, o dintre del port natural del Fangar.

Aleshores van començar a motoritzar-se les barques de l'Ampolla, però com que no teníem port, també havíem d'anar cap al port del Fangar. Tot un drama, perquè els temporals duraven de tres a quatre dies, alguns duraven menys que uns altres, amb l'aggravant que les marees en temps de llevant són molt fortes, i per això moltes vegades els vaixells estaven resguardats del temporal però a la intempèrie de les marees i del mestral que solia sortir a la matinada, tot un drama.

Si més no, a l'Ampolla es va aconseguir la construcció de cent metres de dic d'abric, cosa que estava bé per al bon temps, però en mar de temporal calia passar les nits en vetlla, ja que les onades passaven per damunt del dic d'abric i més d'una vegada algun pescador va fer cap al mar arrossegat per la força de la marea. Aquests homes es jugaven la vida per no perdre les barques, ja que es trencaven els caps o arrossegaven les àncores.

A Sant Carles de la Ràpita estaven més protegits, pel port natural dels Alfacs, però, no obstant això, els vaixells estaven ancorats (en roda), per això tots els dies havien d'embarcar en una muleta, al matí cap a bord i a la tarda cap a terra, homes, peix, deixant a banda les males hores que feien que també havien de vigilar per la nit, perquè no es toressen (embarranquessen), les unes amb les altres.

Què en diríem avui en dia, d'aquells pescadors de les Cases, que havien de sortir de les seves llars, per deixar les barques en altres ports, perquè ells no en tenien, que al final van decidir fer-ne un ells mateixos, realitzant unes aportacions econòmiques cada setmana tots els pescadors per poder tindre una mica de refugi a casa seva, i així ho van

fer; podria recordar els ports que més o menys estaven igual, Cambrils, Vilanova, altres de pitjors, Torredembarra, Calafell, Deltebre. Com a pescador del Delta recordo més aquests ports de la Catalunya sud.

Passa el temps i cap als anys 80 es crea la Comissió de Ports (avui se'n diu Ports de la Generalitat) i comencen a canviar les coses. Les persones que hi ha al capdavant són sensibles a la problemàtica dels pescadors, no les anomeno totes perquè en aquests 20 anys, n'han passat moltes, consellers, directors, caps de zona, gerents, secretaris generals d'aquesta Comissió de Ports que planificaven i discutien les obres en bé del sector, que a poc a poc veu com les instal·lacions es van millorant (els ports, els varadors, les llotges), en fi, tot el front portuari fa un canvi molt qualitatiu; amb això els pescadors van renovant les seves barques i, al tindre més protecció, milloren les seves vendes, al tindre més bones llotges i, a més, amb la col·laboració del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, es milloren en alguns ports les subhastes automàtiques, cosa que fa guanyar temps i diners als pescadors, i si és molt important el tema econòmic, no s'ha de deixar d'entendre el tema temps, ja que és qualitat de vida i benestar social. Els pobles mariners es desenvolupen al voltant de les infraestructures portuàries, quedant estes integrades en el dia, dia del turisme que fa que sigui la visita obligada de tota aquesta gent que es mou d'un lloc a un altre. Tot repercutix en benefici directe o indirecte dels pescadors, essent promogut pel que, al seu dia, unes persones varen creure en crear la Comissió de Ports que, com ja se sap, es diu actualment Ports de la Generalitat.

En tot aquest temps, i de les Cases fins Calafell, alguns pobles encara van un xic endarrerits, però espero que sigui per poc temps, ja que la millora de tots faria que poguéssim planificar les estadístiques de captures, de gestió de l'esforç, perquè es treguin les conclusions, si més no, de si s'han de fer les parades biològiques, en quin temps i quina mobilitat de flotes hi ha d'haver.

*Què en diríem avui en dia,
d'aquells pescadors de les
Cases, que havien de sortir
de les seves llars, per deixar
les barques en altres ports,
perquè ells no en tenien.*

Barques de pesca a l'Ampolla. Col·lecció Ramon Andreu

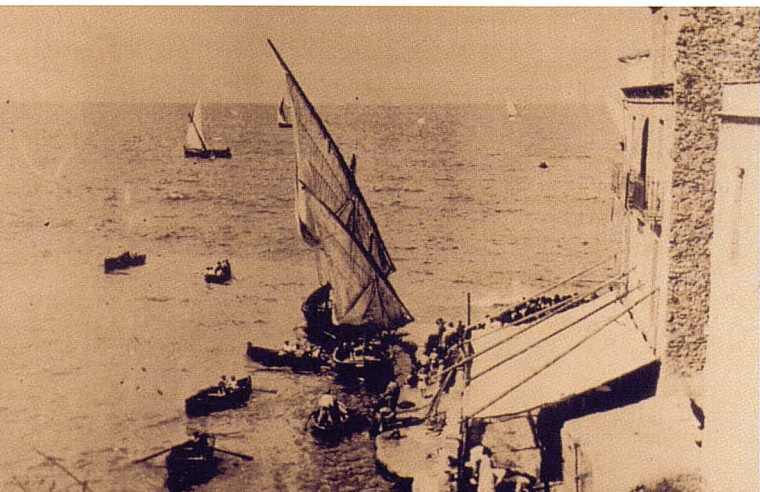

Per al món de la mar, i els seus usufructuaris més directes són els pescadors, cal comptar amb instal·lacions cada vegada més modernes; això és molt important, ja que la competitivitat dels nous temps fa que cada vegada més calgui filar més prim, ja que els nostres mercats són molt cobejats arreu del món, i per això Ports de la Generalitat no es pot quedar enrere en la seva gestió, ja que els altres estats competeixen amb nosaltres en més captures, perquè les tenen, però nosaltres els hem de guanyar en més qualitat, perquè la tenim, per les nostres instal·lacions i pel nostre mercat, tots plegats hem d'anar de la mà perquè així puguem continuar.

Com a resum d'aquesta nostàlgia de pensament, del que han estat aquests anys del nostre litoral tarragoní, en relació amb Ports de la Generalitat, faig un breu resum en quilos de peix capturat als pobles que tenen port, no puc fer-ho dels que no en tenen, espero que aviat s'hi puguin incloure. Llavors direm que la Generalitat ha acabat de fer la feina ben feta.

Josep Molina Navarro,
president de la Confraria de Pescadors de l'Ampolla

Per al món de la mar, i els seus usufructuaris més directes són els pescadors, cal comptar amb instal·lacions cada vegada més modernes.

Mollet de l'Ametlla. Col·lecció B. Paris Pastó